

ČEŠNJA

Tone Pavček

Materi

Daleč so moja polja, nikoli sama,
daleč je mali živopisani svet.
In daleč je ona. Med nama
so tuji obrazi in blodnje minulih let.

Med nama so dolge ure čakanja
in dnevi bežanja od sveta in ljudi.
Med nama je češnja, ki se nad hišo sklanja
in ki iz leta v leto vse bolj se suši.

Daleč je ona. Stara, betežna
z mislijo name, na vinograd, poljé.
Mala, dobra in nežna
kot mladega žita zelene roké.

Najbrže me čaka kot vselej v pomladi,
ko sem navadno prihajal domú
in blodil po njivah — po njenem zaradi
ljubezni in žensk in miru. —

Ne čakaj me, mati. Ne morem priti.
Meni se nekam, nekam daleč mudi
in sama veš, da ne more dolgo roditi
češnja, ki iz leta v leto vse bolj se suši.

Kar je biló, ne more več biti
in ne pomaga hoditi na vas:
s časom cvetje umrè, a z njim morebiti
še tisto malo lepega v nas.